

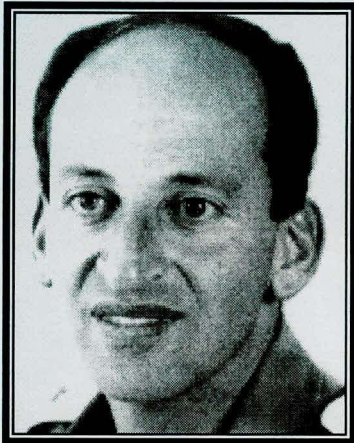

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן אלוף אברהם (אבי) חרוש ז"ל

בן מרגלית וישעיה

נולד בירושלים

בתאריך י"ח בשבט תשי"ג, 3/2/1953

התגורר בירושלים

התגייס באוגוסט 1971

שרת בחיל החינוך

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך ט"ז בתמוז תשנ"ה, 14/7/1995

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 12 שורה: 13 קבר: 3

הותיר אחריו שני בנים, הורים ואח

בן 42 בנפלו

קורות חיים

בן מרגלית וישעיה. נולד ביום י"ח בשבט תשי"ג (3.2.1953) בירושלים, למשפחה בת שלושה ילדים. אבי היה נכדו של סבא אברהם וסבתא זוהרה (פנינה) חרוש, שעלו לארץ בשנת 1904 והיו ממקימיה של שכונת גבעת שאול. אבי למד בבית-הספר היסודי "כצנלסון" ובתיכון "בית חינוך עירוני" בירושלים, ובתקופת לימודיו התיכוניים כיהן כיושב ראש מועצת התלמידים של בית-ספרו וכן כיושב ראש ועדת הספורט. כבר בימי ילדותו ונערותו לא הניח אבי לתנאים הסביבתיים הלא נוחים להשפיע על מהלך חייו. בנחישות ובדבקות קבע לעצמו מטרות וביצע אותן. הוא היה תלמיד מצטיין, שקדן וממושמע, אך גם הקדיש שעות וימים לספורט בכלל ולכדורסל בפרט. אבי שיחק כדורסל בקבוצת "הפועל" ירושלים ובמקביל, שיחק גם בנבחרת הנוער של ישראל. על תקופה זו כתב אחד מחבריו: "...אבי לא רק היטיב לקלוע לסל ולנצח בתחרויות ספורט. הייחוד שלו היה בהיותו חבר אמיתי, המנהיג קבוצה ומלכד אותה, כשהוא משמש ציר סמוי וצנוע, אך ציר שבלעדיו הקבוצה היתה מתפרקת. אתו ניצחנו בהרבה משחקים ובזכותו ידענו גם איך להפסיד..."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בחודש אוגוסט 1971 התגייס אבי לצה"ל. הוא התנדב לחטיבת הצנחנים ולחם במלחמת יום הכיפורים. אבי עבר את כל מסלול הלוחם עד קצונה. כקצין, שירת במערך הכושר הקרבי ביחידות שדה ובתפקידים בכירים במערך זה. לאחר מכן הקדיש את עצמו לקידום החינוך הגופני והכושר הקרבי בצה"ל, והטביע את חותמו הייחודי והאיכותי בתחום זה, כשהתמנה למפקד בית-הספר לכושר קרבי של צה"ל. הוא שם לו למטרה להעלות את הכושר הגופני בקרב החיילים, אך מחשבתו היתה נתונה גם לבני הנוער. הוא אביו מולידו ומפקדו של פרויקט "גדנ"ע כושר קרבי", והקדיש לו את כל מעייניו ואת מרצו לטיפולו ולבנינו. אבי יצר קשר נהדר עם בני הנוער המתגייסים לצה"ל, קשר המבוסס על הערכה ועל כבוד, המדגיש את המסר הברור, שיש קשר בין מאמץ להישגים. "...זכור לי כיצד נהג אבי לבוא בכל תחילת שנה לבית-הספר 'נופי גולן' בקצרין ולשאת את הרצאת הפתיחה. אבי הציג את הפרויקט בצורה רחבה וממצה, דיבר תמיד על הרצינות, העבודה הקשה וההתמדה, המוטלת על החניכים כדי להגיע להישגים וליחידות שברצונם להתקבל..." סיפר מדריך בבית-הספר. אבי ראה ב"גדנ"ע כושר" את פרויקט חייו והתמסר לו בכל מאודו. בתוך שנים ספורות צמח הארגון, קנה לו שם והפך למבוקש בכל קצות הארץ. אבי ריכז את הפרויקט בכל שלביו כ"מנצח על התזמורת הכללית" באישיותו הכובשת ובגישתו המבינה. הוא נהג לדבר הרבה על חשיבות האימון הגופני, פרס תוכניות, הקשיב לבעיות והבטיח לתת פתרונות. בתוך זמן קצר הגיע הפרויקט לפריסה ארצית של יותר ממאה חוגי אימון בכל רחבי הארץ.

לא פציעות קשות ולא קשיים אובייקטיביים הסיטו אותו מדרכו. הוא התקדם בעקביות ובנחישות במעלה הדרך, ותכונות אלו לא כיסו על האנושיות והאצילות שמילאו אותו. נשמתו ולבו של אבי היו רחבים ועמוקים דיים כדי להכיל את כל התכונות הנעלות האלה.

בשנים 1990-1991 למד אבי באוניברסיטת תל אביב לתואר ראשון בהיסטוריה כללית ובהיסטוריה של עם ישראל וסיים את לימודיו בהצטיינות. הוא למד והשתלם גם בקורסים רבים במכון וינגייט. אבי פרסם עבודות רבות ומאמרים בתחום הכנת הנוער לקראת גיוסו לצה"ל. הוא פרסם סדרת מאמרים בשם "האדם מקור העוצמה", שעסקו בחקירה ובהמלצות בכל נושא הפעילות הגופנית ובכלל זה גם בתחום הפעילות הגופנית בעבר (במורשת ישראל) מול ההווה.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

התפקידים שמילא אבי במהלך עשרים וארבע שנות שירותו היו תפקידי הדרכה ופיקוד בתחום האימון הגופני. בין השנים 1974-1979 היה אבי קצין אימון גופני ביחידות שונות בפיקוד דרום. בין השנים 1980-1982 היה מפקד קורסים לכשירות קרבית. בשנה שבין 1982-1983 מונה לקצין אימון גופני בחיל הים. את ארבע השנים הבאות, עד 1987, שירת בפיקוד צפון כקצין אימון גופני, ועבר להיות מפקד בה"ד 8 בין השנים 1987-1990. משנה זו עד 1995 היה מפקד פרויקט "גדנ"ע כושר". הערכת ראש אגף כוח אדם לתפקידו האחרון: "...סא"ל אבי חרוש מבצע ברמה גבוהה את תפקידו ומשיג הישגים מרשימים. מאחוריו מסלול תפקידים נכבד בתחומי הכושר הקרבי..."

ואל"מ נ.א. - רמ"ח חינוך כתב עליו: "את אבי הכרתי עוד בהיותי תלמיד ב'בויאר'. נפגשנו על מגרש הכדורסל וכבר שם התבלט מכל השאר, תרתי משמע. דרכינו הצטלבו שוב בצה"ל, במפקדת קצין חינוך וגדנ"ע ראשי. מצאתי קצין, אדם וחבר. מצאתי קצין מאמין בתפקידו, משקיע במסירות ובהתלהבות חסרת מעצורים. אין אדם שיכול היה לעמוד מול הלהט והאש המתגלגלת, כשאבי דיבר על תפקידו ומעשיו. מצאתי אדם סקרן ורגיש, רוצה לדעת ומתעניין בכל ומשקיע את כל כולו בכל דבר. זאת היתה תכונתו הבולטת של אבי לכל דבר, קטן כגדול. הוא נתן את כולו, את גופו, ואת נפשו, מין מסירות טוטלית, מין מחויבות כוללת, שאין לה מעצור... העיניים, עיניו אמרו הכול, עיניים גדולות, עיניים פקחיות, עיניים המביעות רגישות רבה מצד אחד וגם תום של ילד המסתתר מאחורי הדמות הגבוהה והמרשימה..."

בשנת 1993 היה מועמד לקבלת פרס ראש הממשלה - "מגן הילד". אין ספק, שדברי אחד מחבריו יכולים לשמש נימוקי הערכה למועמדותו: "...אבי היה דמות מופת הראויה להנצחה ולפיתוח התורות שבהן דגל ואשר היו חרוטות על דגלו. הוא הפך, למעשה, למומחה ייחודי, בתקופה קצרה יחסית של הכנת הנוער לחייו כאזרח מועיל, דרך מסדרון צר בן שלוש שנים שצה"ל שמו..."

משפחתו - הוריו, אחיו וילדיו, ואף הקשר עם אחותו הבכורה פנינה, שהלכה לעולמה ממחלת הסרטן ב-14.9.1990 והיא בת ארבעים ושתיים - היו חשובים לו יותר מכול. אבי ידע תמיד לומר מלה טובה, לגלות תשומת לב ולהקדיש למשפחתו את הזמן הפנוי העומד לרשותו. אהבתו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

העזה לילדיו, מתן ונדב, לא ידעה גבולות. למרות הריחוק הפיסי, ידע תמיד לשמור מכל משמר על הקרבה האישית והרוחנית למשפחתו.

ביום ט"ז בתמוז תשנ"ה (14.7.1995) נפל אבי בעת מילוי תפקידו. בן ארבעים ושתיים היה בנופלו. הותיר אחריו הורים, אח - יורם, ושני בנים - מתן ונדב. אבי הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל.

במכתב הניחומים למשפחה כתב מפקד היחידה: "... אבי הוא מלח הארץ, עדין נפש, נשמה טהורה, בעל אמונה עזה במעשיו, שסחף בלהט את כל הסובבים אותו. קצין בעל יושר אינטלקטואלי ומקצועי ביותר. דבקות במשימה ודוגמה אישית היו אופייניים לו."

בני משפחתו הוציאו לזכרו ספר זיכרון, המקבץ דברים שכתבו בני המשפחה, חברים וידידים, תעודות הוקרה והערכה, מכתבים, קטעי עיתונות ומאמרים מפרי עטו, שהתפרסמו בכתבי העת "החינוך הגופני והספורט" וב"מדריך כושר - עלון למידע ושמירת כושר".

